

KIRÁLY ANIKÓ
NE NÉZZ VISSZA!

Lea

Ahogy Yuval Noah Harari *Sapiens* című könyvét olvastam, rájöttem, hogy az emberek borzasztóak. Ez a világ egyetlen olyan faja, ami képes régészeti leletté tenni az élővilág jelentős százalékát, amint egy új földrészt felfedez, és ez az egyetlen olyan faj is, ami kivételesen kreatív módokon képes kínozni fajtársait. Például egy athéni mesterember, Perillosz, az i. e. 6. században úgy döntött, hogy kézügyességét egy üreges rézbika elkészítésével kamatoztatja, amibe aztán embereket tesz, és begyűjt alattuk. Még egy különös csőrendszerrel is felszerelte találmányát, amin keresztül a haldokló ember ordítása olyannak tűnt, mintha egy vad bika hangja lenne. Mondjuk, Perillosz alaposan ráfázott, mert a legendák szerint ő volt az első, aki kipróbálta az emberekre szabott kuktát.

Na, az osztályfőnököm, Nagy lelkében is bujkálhatott valami perilloszi, amiért rám bízta a karácsonyi beszédet, amit a *Sapiens* olvasása helyett kellett volna gyakorolnom.

Miután Kókusz felszívódott, és gyakorlatilag csak a csodás Dubarry rózsaszín hajcsat utalt arra, hogy létezett (és amit azóta sem vettem ki a hajamból), minden eddigénél több időt töltöttem a történelemkönyveim társaságában. Mondhatni, napokig csak időutaztam. Hol az ősemberekkel vadásztam mamutokra, hol a Selyemúton tébláboltam, megpihelve egy-egy oázisvárosban, hol Amelia Earharttal repültem át az Atlanti-óceánt. A történelem bármely más idejébe ellógtam volna, csak a sajátomtól tartottam. Tele volt a fejem Kókusszal (főleg a csókunkkal), és Andrissal, aki a szombat délelőttöt nálunk töltötte, hogy feltornázzam a jegyeit. Andris nem volt

hülye, de borzasztóan lassan haladtunk, mert gondolatban teljesen máshol járt. Nem hibáztattam érte, én se voltam a helyzet magaslatán, de nem mondhattam nemet, hiszen szerettem volna őszintén a barátomnak nevezni. És a barátok nem hagyják cserben a másikat. Meg aztán a Szalay szülők valamiért borzasztóan ragaszkodtak hozzám.

A konyhaasztalunknál ültünk. Andrissal bioszoztunk, anya velünk szemben görnyedt a papírai fölé, és a Diósvámhatári Téli Fesztivál költségvetését bújta. Már második hete. Ráadásul olyan izgalmas dolgokat motyogott közben, mint például: ez hülyeség, erre nincs pénz, egyáltalán nem jó ötlet, hogy a vadászok gondoskodjanak a forralt borról. Amit pedig a leggyakrabban mondogatt: mit gondol a Dezső, hogy a Pistire bízta a karácsonyfát?

Ahogy Andris válla fölött átkukucskáltam a megoldásra váró feladatokra, kissé megfájdult a fejem, és szűrni kezdett a szemem. Csak remélni merem, hogy nem a beszéd miatti stressz öltött bennem fizikai testet valamiféle kellemetlen megbetegedés képében. Mondjuk, akkor legalább megúszhatnám a dolgot, mint ahogy Svájc semlegesként átvészelte a világháborút. Az volt minden vágyam, hogy semleges maradhassak iskolai éveim alatt. De ki tudta, hogy nehezebb semlegesnek maradni egy viszonylag békés évszázadban diákként középiskolában, mint egy egész országnak a történelem legvéresebb századában?

– Andris, kérsz narancslevet? – léptem a hűtőhöz heves szemdörzsölések közepette, mire szorgalmasnak éppen nem nevezhető tanulóm egy mikroszkopikusát biccentett.

Anya becsukta a dossziéját, majd a lehető legtávolabb tolta magától. Olyannyira, hogy a papírkupac félig-meddig lelógott az asztal széléről.

– Engem meg se kérdezel? Pedig most a DTF egész súlya nehezedik a vállamra. Ráadásul a fenyőfánkat Pistire bízták.

– Anya, ez a fa Diósvámhatár főterére kerül, amit alig két éve neveznek főtérnek, mert két éve vannak virágok a községházától a postáig vezető kemény harmincméteres szakaszon. Ez nem a New

York-i Rockefeller Center. Biztos vagyok benne, hogy minden
rendben lesz a fával.

Anya kételkedve hátradőlt a széken. Mindig kételkedő volt, ha Pisi került szóba, pedig Pisti annyi mindent megúszott már, hogy a templomba járó nének is két táborra szakadtak. Az egyik csoport szerint Pisti az ördöggel paktált le, a másik csoport szerint egy angyallal, aki teletömte kopott nadrágzsebeit vagy egy tucát csodával, amik megmentették a haláltól. Bár hogy mit adhatott bármelyik hatalomnak is cserébe, valószínűleg örök rejtély marad.

– Amikor Pistit utoljára megbízták azzal, hogy hozzon fenyőfát, egy fűzfát vágott ki, mert úgy gondolta, hogy a lelógó ágai nem szúrnak, és majd könnyebben feldíszítik a gyerekek.

– Logikus... – pislantott fel Andris félszegen a leckéjéből. Valószínűleg azért volt olyan kis sunyi, mert sejtette, hogy mi vár rá.

– Te csak törődj a házival! – torkoltuk le anyával egyszerűen.

Mostanra megtanultuk, hogy Andris nem sokat változott gyerekkora óta. Még mindig nem bírt sokáig egy helyben ülni, és bármire képes volt, hogy néhány pillanatra megússza például a sejtosztódást. A labdabolással pedig az idegeinkre ment. Hiába mondtam neki, hogy jobb lenne, ha csendben tanulna, megmakacsolta magát, és kijelentette, nem bírja a csendet, mert otthon is nagy a csend, és legszívesebben ordítana, hogy abbamaradjon. Arról nem beszélt, hogy miért nagy a csend, és igazából nem is tudtam elképzelni, hogy egy olyan háznál, ahol hemzsegnek a sátáni szemű kecskék, és ott lakik Márta néni (akiről könnyen elképzeltem, hogy ha Pisti az ördöggel kötött alkut, akkor egyenesen hozzáfordult), mégis hogy lehet csend, de nem forszíroztam a dolgot, mert valahol mélyen még mindig attól tartottam, hogy ezzel végleg elüldözném Andrist. Úgy néz ki, régen is voltak olyan dolgok, amiket nem akart elmondani, és most is vannak.

Ráadásul egy pillanatra sem hagyhattuk egyedül, mert, kihasználva a futósebességét, pillanatok alatt apámék műhelyében termett, és a tanulásra szánt időt azzal töltötte, hogy szerszámokat adogatott Bálintnak, aki mindig lelkes támogatója volt a házi feladatok és a tanulás hanyagolásának, persze csak anyá háta mögött.

Bár figyeltünk Andrisra, néha sikerült túljárnia az eszünkön. Kétszer kijátszotta a „szívesen segíték a főzésben” lapot. Így ahe-lyett, hogy az 1929-es nagy gazdasági világválságról olvasott volna, én olvastam fel a töröknyvből, miközben Andris nyugiban pucolta a krumplit, vagy tojásfehérjét habosított. Abban nagyon profi volt, sőt, még a nővére eljegyzési partijáról is viszolyogva ugyan, de szívesen fecsegett, viszont a mitózis és a meiózis közti különbségek már nehezebben mentek neki.

– Jól van, na! – hajolt vissza a biosztankönyv fölé olyan lelkesedéssel, mint amilyennel II. Miklós orosz cár mondhatott le a trónról, számolta fel a monarchiát, hogy aztán kivégezzék őt, és az egész Romanov családot. – Bocsi, hogy élek... – motyogta a hajába túrva. Egész szórakoztató volt az a látványos szenvedés, amit szombatonként produkált.

– A fűzfavágásnál Pistire zuhant a fa – tért vissza anya a karácsonyfa problematikájához. Andris vörösödő fejjel egyre közelebb hajolt a tankönyvéhez, és megpróbálta visszatartani a nevetését. Nem járt sikerrel. Halk, vinnyogó hang tört elő belőle, mire anyával mindketten szigorúan ránéztünk. Andris megköszöri a torkát, és hirtelen nagyon sürgősnek érezte a ceruzája kihegyezését.

– Szóval Pistinek semmije se tört el, ami kész csoda, de utána egy hétig nem láttuk, és amikor újra bejött a községházára, azt kérdezte, mikor menjen fát vágni. Egy teljes hét kiesett neki.

Erre Andrisból olyan röhhögés tört elő, hogy majdnem kidöfte a szemét a ceruzával, amit olyan hegyesre sikerült kifaragnia, hogy Vlad Tepes, más nevén Karóbahúzó Vlad is megdicsérte volna érte.

A nevetése azonban engem meg anyát is megfertőzött. Ez egyszer nem foghattam Andrisra a lassú előretörést a tanulmányaiért vívott küzdelemben, amiben még egyelőre vesztesre álltunk, én pedig Nagy Frigyes, a porosz uralkodó eltökéltségével nyomultam előre, aki a legtöbb csatáját túlerővel szemben vívta.

– Anya – szólaltam meg csukladozva –, ne aggódj! Ha Pisti fűzfát hoz, akkor elküldöd Bálintot meg az ormótlan kocsját a legközelebb-

bi barkácsáruházba, aminek a parkolója néhány héten belül megtelelik halott fákkal, és mindenki boldog lesz.

– Kivéve a fákat, akik... – szúrta közbe Andris, mire a házijára mutattam. – Akik fotoszintetizálnak. Milyen izgalmas ez a biológia, nem? És a sejtosztódás még a fotoszintézisnél is izgalmasabb.

– Szerintem is – jegyeztem meg szárazon, majd ismét a hűtő felé fordultam, és mielőtt kinyitottam volna, Bálint (hála égnek Petra a szobájában maradt) belépett a konyhába. Olyan fülig érő vigyorral az arcán, amiről nem akartam tudni, mi okozta.

– Neked nem a műhelyben kéne lenned? – kérdezte anya tőle kissé szokatlan, kimért hangnemben.

– Szabadságolok.

– Apád tud róla?

– Munkatársak vagyunk, nem főnök és alkalmazott beosztásban dolgozunk – vonta meg a vállát Bálint.

– Aha – húzta el a száját anya, majd felsóhajtott, és ismét maga elé húzta a dossziéját. Bálint meg kissé leforrázva dőlt neki az ajtófélfának. Még egy kiadós, lábszárszilánkosító spanyolcsizmás boszorkányvallatást is elviselt volna, de nem vallotta volna be, hogy hiányzik neki anya anyamedvés szeretete, ami a Petrával való kapcsolata óta valahogy szünetelt.

Bálint szerette volna, ha Petrát befogadjuk a Szabó családba, ám meglehetősen döcögött a dolog. Ő nem a mi kis eltévedt, de visszatérő, két lábon járó horgolt terítők volt, hanem olyan valaki, aki jóformán bujkált anya és apa elől. Engem meg levegőnek nézett, aminek személy szerint örültem. Anya persze diplomatikus volt, olyanvalaki lévén, aki még a morózus postással is megkedveltette magát. Már háromszor meghívta Petrát vacsorára, ám a lány visszautasította. Ennek talán az volt az oka, hogy a Szabó család mátriárkája mind a háromszor úgy hívta meg, mintha az ő lábán lett volna a spanyolcsizma.

Persze az anyában lakozó anyamedve-szeretet nem vészett el, csak mostanában Bálintról Andrisra koncentráldott, így Bálint és

anya állandó harci készségben álltak. Sosem lehetett tudni, mikor robban ki háború a házunk bármely pontján.

– Passzold az ásványvizet! – intezte végül felém az utasítást Bálint anya feje fölött, aki bár nem süppedt vissza a DTF mocsarába, taktilikusan ignorálta elsőszülöttjét.

– További kellemes szabadságot – nyomtam kelletlenül a kezébe a palackot.

– Köszönöm – mondta Bálint, mire aggódni kezdtem. Mert olyan nincs, hogy Bálint csak úgy megköszön valamit. Aztán sarkon fordult, és mielőtt kilépett volna a konyhából, visszafordult. – És, csak hogy tudd, a kocsim nem ormótlan, és nem vagyok hajlandó fenőfát hozni benne. Még a végén összegyantázom az üléseket!

– Hát, attól csak jobb szaga lenne, mert most olyan, mintha telehányták volna – jegyezte meg Andris, és kivételesen anya meg én se szoltuk le, amiért nem a tanulással foglalkozik. A kocsi tényleg bűdös volt.

Bálint eltátotta a száját, és visszasietett a konyhába. Akkor még nem tudta, de ezzel a lépésével robbantott ki egy újabb háborút. Azon a héten már a másodikat.

– Szalay, utoljára vezetted a kocsimat!

Anyának gyorsabban fordult a feje (kicsit ördögűzős módra), mint ahogy Bálint felfogta, mi hagyta el a száját. A konyhára feszült csend telepedett. Nagyjából ilyen lehetett a hangulat az 1914-es karácsonyi fegyverszünet előtti percekben, csakhogy ott egy kérészerű embőségesség lett belőle, míg nálunk...

– Te engedted, hogy Andris vezesse az autódat? – kérdezte anya végtelenül nyugodt hangon, ami csak még vészjóslóbbá tette a feszültségtől terhes, nyugtalanítóan lassan kibontakozó jelenetet.

Bálint megfontoltan magához szorította az ásványvizes palackot (mintha az védelmet nyújtott volna anya haragja elől). Andrison látzott, hogy azt latolgatja, vajon maradjon-e a műsorra, vagy inkább rögtönözzen védősáncot az asztalból. Végül a túlélési ösztönét lenyomta a szórakozási ösztöne.

– Ildikó... – dugta be a teraszajtón a fejét apa, ám amint észrevet-

te, mi van készülőben, gyorsan és hangtalanul elhagyta a konyhát. Irigylésre méltón jó receptorokkal áldotta meg a sors. Olyan receptorokkal, amik anya legkisebb hangulatváltozását is érzékelték.

– Hát, izé... – vakargatta a fejét Bálint. – Nem engedted, hogy Andris gyalog menjen haza! És gondoltam, ha már az autóban ül, lassan megtanulhatna vezetni. Hiszen decemberben tizenhét lesz. Én ennyi idős koromban már vígan vezettem.

– Az udvaron vezetted a fűnyíró traktort, és csupán azért mondtam, hogy vidd haza Andrist, mert szegényem iszonyatosan könnyen megfázik.

– Én... – próbálkozott Andris, ám anya egyetlen pillantása elég volt ahhoz, hogy visszavonuljon. – Én tényleg könnyen megfázom.

– Anya, semmi gond nem volt. Mielőtt hazavittem volna, megálltunk a bányató melletti üres telken, és megmutattam neki, hogyan kell elindulni. Nem a főúton voltunk, sőt, nem is a mellékutcákban.

– A bányató mellett? És ha behajt a vízbe? Megfulladtok ott helyben!

– De nem történt semmi.

– De történhetett volna!

– De... – kezdte Bálint, ám meggondolta magát. – Többet nem fordul elő.

– Szóval, ki kér narancslevet? – szóltam közbe amolyan béketeremtő szándékkal, mert már nekem volt kínos, hogy egy huszonhárom éves férfival úgy beszél az anyja, mintha feleennyi se lenne. Mindenki bólogatott. Kinyitottam a hűtőt, és csalódottan konstatáltam, hogy a narancslé létezésére már csak az üres doboz emlékeztet.

– Hoppá, kifogytunk.

– Bálint szívesen hoz – zárta le a csatát anya. – Igaz, fiam?

– Persze. Narancslevet, fenyőfát, amit csak kell.

Ha! A kis angyal.

Talán anyában is volt valami perilloszi, mert míg Bálint olyan vereséget szenvedett a konyhában, mint a rómaiak az adrianapoli csatában a gótok ellen, és elindult narancslékereső útjára, anya kedélyesen Andrishoz fordult.

– Te pedig nem egyezel bele Bálint hülyeségeibe, rendben?

– Rendben – bólintotta Andris.

Ezután ismét csend telepedett a konyhára. Andris szorgalmasan olvasott, kérdezett, ha valamit nem értett, én meg eljutottam a *Sapiens*ben az ókori Egyiptomig. Közben végig égett a szemem. Lehet, hogy allergiás voltam Petrára? Mert nagyjából akkor kezdődött ez a borzalmas szemégetős érzés, miután összejöttek. Bálint nem vitte magával a boltba, de a lány nem is adott életjelet az emeletről. Lehet, hogy simán lelépett. Köszönés nélkül. Szerintem legalább annyira tartott anyától, mint bárki más a Szabó családban.

A csendet végül anya törte meg, ahogy áthajolt az asztalon, és megkopogtatta a könyvem borítóját.

– Amíg el nem felejttem... Mit kérsz születésnapodra?

Megvontam a vállam.

– Szerintem új könyvespolcot kérek, tekintettel arra, hogy az előző leszakadt.

– Tényleg, már el is felejtettem!

Én nem nagyon tudtam. Egyrészt még élesen élt bennem a trauma, amit az okoz, ha az embert egy hatalmas robaj rántja ki a mélyalvás fázisából, másrészt a könyvespolcot a tizenharmadik születésnapomra kaptam. Akkoriban kezdődött történelem iránti rajongásom, köszönhetően az Indiana Jones-filmeknek, no meg dr. Suzannah Lipscomb történésznek, aki a *Viasat History* elé ragasztott. Az olyan dokumentumfilmek, mint a *Viktoriánus kori alattomos gyilkosok* (még Bálint is lelkes rajongója volt, bár később beismerte, hogy Suzannah bejött neki), nemes egyszerűséggel berántottak a történelem világába. Arzénos tapéta, gyilkos fűzők és lépcsők... A világ legizgalmasabb dolgainak tűntek még ma is.

Ja, és persze akkoriban jöttem rá arra, hogy Andris nemcsak az iskolában, de otthon se lesz a barátom.

Imádtam azt a polcot, minden délután leültem alá, ami így viszszatekintve kicsit olyan volt, mintha, mondjuk, i. sz. 79-ben a Vezúv lábánál olvastam volna. Mégis, a polc alatt kialakított kis kucskóm lett a biztonságos barlangom, ahová, mondjuk, nem egy ma-

mutvadászós nehéz nap, de egy szóbeli feleletektől való rettegéssel (ha már az őskornál tartunk, akkor a szóbeli felelet volt az én kardfogú tigrisem) teletűzdelt iskolai tartózkodás után elbújhattam, és senki se zavart. Elbújtam, mert hirtelen nem voltak barátaim, és hirtelen minden kínos lett, amit csináltam. Olyankor belesüppedtem a székembe, kezembe vettem egy könyvet, és a kinti világ abban a pillanatban megszűnt létezni. Szegény könyveim most a földön heverték. Akárhányszor rájuk néztem, mindig az jutott az eszembe, annyian vannak, hogy simán építhetnék belőlük egy erődöt, amit aztán kihegyezett ceruzákkal védek meg. Ezzel a taktikával akár meg is úszhattam volna a beszédet, sőt, talán az egész középsulit.

Csak a második világháború története-sorozat állt annyi kötetből, amiből egy elég tekintélyes éléskamra is összehozható. Mondjuk, hiányzott az atlasz, amit Gabi még mindig nem adott vissza.

– Andris, te biztosan izgalmasabb dologra vágysz, mint egy polc – nézett rám anya nem éppen lenyűgözve, majd Andrisra mosolygott. – Te mit kértél a szüleidtől?

Andris felnézett a házijából. Tiszta kóc volt a feje, az állán meg ott virított egy hatalmas piros folt. Ott támasztotta a fejét az egyre több házi és magyarázat súlya alatt. Lassan annyi minden megy a szókés, vörös kobakjába, hogy lelassítja a futásban.

Már tanulás közben fintorgott, most még fancsalibb lett. Tenyerét a nadrágjába törölte.

– Nem vagyok éppen olyan helyzetben, hogy bármit is kérjek.

– Ugyan – legyintett anya –, ezek csak jegyek, amiknek már dolgozol a javításán. Ez nem a világvége.

Andris fáradtan bólintott, és kipréselt magából egy feszült mosolyt.

– Csak jegyek – motyogta, amivel véget ért a szombati tanulóidőnk.

Ha úgy éreztem volna, hogy közeli barátok vagyunk, összeszedtem volna a bátorságom, és rákérdeztem volna, mi a baja. Ám bármennyire vágytam rá, semmi ilyesmit nem éreztem, így átnéztem a háziját, amiben legnagyobb megkönnyebbülésemre alig vétett hi-

bát, majd csendben összepakolt, és anya kérésére (amit csak akkor lehetne kérésnek nevezni, ha a náci Németország területi és egyéb igényeit is annak neveznénk) nálunk maradt, amíg Bálint vissza nem tért vagy huszonöt liter narancslével, és haza nem vitte Andrist, aki könnyen megfázik, és valószínűleg nem csak a jegyek miatt volt rossz passzban. Ha Kókusz nem tűnt volna el, tőle kértem volna tanácsot Andrissal kapcsolatban. Az ő hiányában maradt örök legjobb barátom, a történelem. Mondjuk, erősen kételkedtem benne, hogy Harari könyvében, legyen az bármennyire lenyűgöző összesítése az emberi faj eddigi történetének, válaszokra lelek.

Hétfőn válaszok helyett pedig csak még több kérdésre bukkantam, amikor Gabi egész délelőtt engem fixírozott. Persze ezt csak a periférikus látószögemből tudtam megállapítani, mert ránézni nem igazán mertem (az nem az én stílusom, egy leendő régész csak lassacskán és körültekintően haladjon előre!).

Végül az egyik szünetben leült mellém egy nagy, fekete foltként.

– Beszélünk kell! – mondta olyan határozottsággal, amilyenről én még csak álmodozni se mertem. És ugye, ha már megszólítanak, akkor nem hagyatkozhat az periférikus látásodra. Ezt anya nagyon sokszor elmagyarázta, amikor ovis voltam.

Felkönyököltem az asztalra, jobb kezemet a hajcsatomra szorítottam, és nagy meglepetésemre egy hangyányit megkönnyebbültem, amiért nem azon görcsölök, hogy kihív-e a tanár matekon a táblához.

– Jegyzet kell? – kérdeztem halkán, mire Gabi türelmetlenül hátradobta a haját.

– Nem sulis dolog. Mondd csak, találkoztál már egy olyan idéten alakkal, akinek eszméletlenül kókuszszaga van, és eszméletlenül idéten felsőket hord, és még ezeknél is borzalmasabb, hogy be nem áll a szája?

Olyan szorosan markoltam a hajcsatot, hogy egy halk pukkanással kiesett a hajamból, és Gabi előtt landolt az asztalon. Gabi nem törődött vele, egyszerűen felém nyújtotta, mintha nem az a hajcsat lenne a bizonyítéka, hogy az az alak, akit az imént leírt, valóban

létezik. Már a gondolatától is égett az arcom, a szívem meg készült engedélyt kérni a felszálláshoz a mellkasomból. Houston, baj van!

– Ismerem – nyögtem ki rekedten. – Néha vele vonatoztam.

Gabi szeme elkerekedett, majd elképedve füttyentett.

– Ezt nevezem. Akkor Kókusz tényleg komolyan gondolja a dolgot.

– Te is vonatoztál Kókusszal? – zártam tenyerembe a hajcsatomat. A toll egészen picikét csiklandozta a bőröm. Erről a finom kis érzésről a csókunk jutott eszembe.

– Ó, igen, vonatoztam vele – nevetett Gabi. – Meg kell mondjam, néha kínkeserves volt, de néha... – A tábla felé fordította tekintetét, és összeszorította a száját, majd újra megszólalt, ám mintha fogóval húzták volna ki belőle a vallomást. – De néha az volt a hetem legjobb része. Aztán puff! – Gabi az asztalra csapott. Több osztálytársunk felénk fordult, ám őt nem igazán érdekelte. – Eltűnt.

– Nálam is hasonló a helyzet – jegyeztem meg halkán, szinte sutogva. Azt hittem, hogy Kókusz csak az én életemben létezett, amittől egy kicsit elbizonytalanodtam. – Egyszerűen eltűnt, és...

Megdondoltam magam. Nem mondtam ki, hogy hiányzik. De olyan szorosan magamba zártam azt a szót, mint amilyen szorosan a hajcsatot tartottam. Nem értem, hogy gondolhattam, hogy egy olyan fiú, mint Kókusz, csakis az én világomban létezik.

– Na, akkor ettől majd úgy leesik az állad, mint az én Bertimnek!

Fogalmam se volt róla, hogy ki az a Berti, de ahogy Gabi felém nyújtotta a telefonját, és nehézkesen ráfókuszáltam a képernyőjére, valóban együttéreztem vele.

Miután vagy egy tucatszor végigolvastam Kókusz üzenetét, visszaadtam Gabinak a telefonját. Elég nehéz volt megemészteni, hogy Kókusz nemcsak Gabival, de Danival, sőt még Andrissal is találkozgatott a vonaton. Andris pedig egy szót se szólt róla. Bár ezen nem kellett volna csodálkoynom. Ahogy a szombati tanulóórák is tökéletesen tükrözték, nem voltunk azért annyira bizalmas viszonyban. Egy háborúban legfeljebb szövetségeseink lennénk, nem bajtársak.

- Most mit csinálunk? – néztem Gabira tanácstalanul.
- Először megkeressük Danit – rakta fekete pulóverének zsebébe a telefonját, majd felállt mellőlem.
- Danit? – kaptam fel a fejem kissé rémülten, mire Gabi felvont szemöldökkel nézett rám.
- Ugye nem hiszed el róla azt a sok baromságot, amit Bence terjeszt?
- Nem – mondtam, bár ez a gyenge nem még az én füleimnek is inkább kérdésnek hangzott.
- Figyi, azért nem vagy valami beszédes, mert minden emberre potenciális pszichopataként gondolsz?
- Ez a túlélésem kulcsa.
- Gabi a fejét rázva zsebre dugta a kezét, majd lenézett rám.
- Hát, szerintem inkább a remeteségé.
- Sajnos nincs legális módja, hogy a huszonegyedik században hivatásos remete legyen a foglalkozásod.
- Megnézted? – nevetett, én meg majdnem rávágtam, hogy igen, elég alaposan, de aztán jobbnak láttam, ha erről hallgatok. Nem akartam még dilisebbnek tűnni. Inkább a hajamba tűztem a hajcsatot, majd felálltam, és egyenesen Gabi szemébe néztem.
- Keressük meg Danit.
- Ha volt esély arra, hogy újra kapcsolatba kerüljek Kókusszal, akkor fel kellett hagynom a periférikus sunnyogással.